

Fornægtelse af alle Grundsætninger for et ordnøt Statssamfund, at vi maatte befrygte at paadrage os en vis Medskuld endogaa blot ved at deltage i Forhandlingen af Forslag, hvis Væsen i alt Væsentligt vilde være det, at være Visnepolitikens positive Komplement. Men, som sagt, det er mit Haab, at det forholder sig anderledes, og det er med dette Haab, at jeg skal tillade mig at udtale mig nu om nogle af Principerne i dette Lovforslag. Selve Hovedprincippet, Sagen selv, det, at Kommuneskatten ikke længere skal opkræves blot af Opholdsstedets Kommune, men at ogsaa de Kommuner, hvor den Baaagældende har sin Næring, eller af hvilke han paa anden Maade drager Fordel, skulde have Andel i Skatten, er Noget, man ikke vil kunne indvende Noget imod; det maa erkjendes for at være Noget, der er billigt og rigtigt. Jeg tror dog, at de ærede Forslagsstillere have gennemført Principet altfor vidt. Hvad saaledes angaar Medføttelsen af den Tid, der paadrager Skattepligt i en Kommune, fra 4 Maanedes til 1, er den for vidt-gaaende, og jeg er i Tvivl om, hvorvidt Valget af $\frac{2}{3}$ af Indtægten, som henlægges til den Kommune, der ikke er Opholds-kommunen, er berettiget, eller om man ikke hellere burde blive staaende som Regel, saaledes som i Regjeringens Forslag, ved Halvdelen. Jeg er ikke i nogen Tvivl om, lige saa lidt som jeg ved tidligere Leiligheder har været det, at man gaar meget forvidt ved at give Reglen Anvendelse ikke blot paa den, der har Næring i en anden Kommune, men ogsaa paa den, der i Kommunen beklæder et Embede eller en Bestilling, som efter Embedets eller Bestillingens Bestaaffenhed har sit Sæde i Kommunen. Dette kan jeg nu slet ikke finde begrundet. Det kunde være meget begrundet, saaledes som det var i Regjerings-udkastet af 1872, hvor det Embede eller den Bestilling, som Vedkommende beklæder, staar i Forbindelse med Kommunen, men ellers veed jeg ikke nogen Grund til, at den Vedkommende skal svare til den Kommune, hvori han beklæder Embedet, idetmindste saa stor en Del af Indtægten deraf som $\frac{2}{3}$. Det forekommer mig at være for vidt-gaaende, og jeg tror ogsaa, at det er for vidt-gaaende, naar man har villet medtage de Tilfælde, hvor Noget opbeholder faste Indtægter i en anden Kommune. Smidlertid betragter jeg alt dette som underordnede Punkter, som jeg ikke skal dvæle ved. Naar jeg derimod ser hen til den Maade, hvorpaa man i det Hele har søgt at gennemføre Principet om den mellemkommunale Beskatning, kan jeg ikke andet end hybe de ærede Forslagsstillere

meget Noe, og ialtfald udtrykke min store Glæde over, at de nu, om end lidt sent, ere naaede til at anerkjende Rigtigheden af de Principer, som vi stadig have hævdet i dette Forhold, at de nu ere naaede til praktisk og faktisk at erkjende, at den mellemkommunale Beskatning med Nødvendighed kræver til sin Gjennemførelse faste og ensartede Regler for det hele Beskatningsomraade. Dette er Noget, som jo stadig har været Stridspunktet mellem os, og de ærede Herrer. Vi have bestandig hævdet, at dette var Betingelsen, de ærede Herrer have ikke villet indrømme dette; de have ment, at man kunde trods det, at man vilde indføre en mellemkommunal Beskatning, godt bruge Indkomstskatten i Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn den bekjendte Formue- og Leilighedsstat, denne Stat uden Grundsætninger, uden Principer, uden Regler, som Tjehnering i sin Tid saa træffende kaldte „paa bedste Bestub“, og at man godt kunde lade de to gaa jævnsides, ja maatte endogaa tale om at indføre „bedste Bestub“ i Kjøbenhavn, hvilket jeg dog tror vilde være en stor Umulighed. Nu derimod er man kommen bort derafra, og har erkjendt Nødvendigheden af ensartede faste Regler. Det er Noget, jeg fuldstændig anerkjender. Jeg erkjender vel ikke som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig (Bjøsien), at Lovforslaget, som det foreligger, skulde kunne betragtes som et Kompromis — jeg veed ikke, hvem det er de ærede Herrer have kompromitteret — men jeg erkjender, at der paa dette Punkt er en ligefrem Anerkjendelse af vore Grundsætningers Rigtighed, som jeg ikke kan Andet end sætte Pris paa. Heller ikke kan jeg Andet end skjenke det min fulde Billigelse, at de ærede Herrer ved den tekniske Gjennemførelse af dette Lovforslag have bestemt sig til saa ganske og fuldstændig at følge Regjeringens Forslag fra 1872. Det er vistnok, jeg vil ikke sige overmaade priseligt, men jeg tror meget rigtigt af dem; thi selv med den særdeles gode Assistance, som de jo have skaffet sig udenfor, og den Dygtighed, som de selvsølgelig have indenfor deres Kreds, kunde det dog være, at de alligevel ikke vare istand til at frembringe noget væsentlig Bedre, og jeg kan derfor som sagt, ikke erkjende det for Andet end overmaade heldigt. Dette Lovforslag følger jo Paragraf for Paragraf, Punktum for Punktum, Sætning for Sætning Regjeringens Forslag fra 1872. Man har endogaa været saa minutios, at alle de Sprogfeil, som findes i Regjeringens Forslag, ere blevne gjenoptagne her. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa ved denne Behandling, men det er meget minutios gjort, og naar det ærede Med-